

Казки про тварин

Як вовк забажав козенят

Як вовк забажав козенят Дика коза збудувала собі в лісі хатку і вивела собі там діти. Коли виходила коза з дому пастися, то наказувала дітям, щоб вони нікому не відчиняли дверей. Пішла коза по лісу, напаслася досить, вернулася додому, підійшла до дверей і заспівала:

Діточки мої, козеняточка, Відмикайтеся, відчиняйтеся! Ваша матінка прийшла, Молочка вам принесла.

Козенята, почувши материн голосок, кинулися вмить до дверей і відчинили. Коза увійшла, нагодувала діти молоком і знов побігла пастися.

Вовк підслухав, як коза співала, тільки не второпав гаразд, як вона голосила. Трохи згодом підійшов він до козиної хатки і зотяг пісню своїм невдалим вовчим голосом:

Козеняточка, мої хлоп'яточка, Відсувайтеся, відчиняйтеся! Ваша мати прийшла, Молочка вам принесла.

Козенята пізнали, що то не материн голос, і кажуть вовкові:

— Не відчинимо, не матінчин голосок. У нашої матусі голосок тоненький.

Вовк одійшов від козиної хатки, сів за кущем, посидів трохи, поміркував і знов пішов до козенят. Підійшов до дверей і зотяг тонким голосом:

Козеняточка, мої діточки, Відмикайтеся, відчиняйтеся! Ваша мати прийшла, Молочка вам принесла.

Козенята кинулися до дверей відчиняти, та в сам час схаменулися, розшолопали, що вовк не так приспівує, та й голос його нерівний, трохи грубий. Тоді вони відповіли йому так:

— Не відчинимо, не матінчин голосок. У нашої матінки голосок тонший, та й вона не так співає.

Вовк з досадою пішов від хатки. Відійшов геть за кущі неподалік від козенят і сів там піджидати, поки не прийде коза, щоб підслухати, як вона буде співати, і щоб і собі переймити її голос та приспів. Незабавки прийшла коза і заспівала:

Діточки мої, козеняточка, Відмикайтеся, відчиняйтеся! Ваша матінка прийшла, Молочка вам принесла.

Козенята пізнали свою матінку, відчинили їй і сказали, що до них хтось приходив та хотів їх обманити. Коза нагодувала діти і приказала їм, щоб вони нікому не відчиняли, щоб не помилилися, розповіла їм, як вона буде приспівувати надалі. Коза переночувала дома, а на ранок, ледве зазоріло, побігла пастися. Вовк, діждавши ранку, став придумувати, як би то йому умудритися, щоб свій голос підвести під козиний, а далі почав пробувати свій голос. Завив раз — дуже грубо; завив другий раз — також не підходить під козиний голос. Зотяг третій раз найтоншим голосом, яким міг, а все ж таки не підходив під козиний голос.

Бігла мимо лисиця, почула вовче виття і спинилася. Підійшла ближче до вовка і питає:

— Чого ти, вовче, виєш? Чи так зголоднів?

— Та це я, лисичко-сестричко, пробую свій голос. Надибав козину хатку та й ніяк не можу добратися до козенят, не відчиняють клятї дверей, пізнають по голосу, що не їх мати. Тому я хочу підібрати ноту, щоб заспівати по-козинячому.

— Ні, вовче, з цього нічого не буде. Коли хочеш посмакувати козятини. то попроси мене, я тебе навчу.

— Навчи, будь ласка, я тобі віддячуся.

— А що ж ти мені даси?

— Як доберуся до козенят, то й тобі одно віддам.

— Ні, я на те не пристану. Коли там діло буде, а я зараз їсти хочу. Ти принеси мені гуску, тоді навчу тебе, як голос поправити.

Вовк згодився, побіг добувати гуску. Довгенько вовк' никав понад річкою в очереті, все підкрадався до гусей і аж надвечір піймав одну гуску. Вмить примчав до лисиці, віддав їй

подарунок і каже:

— Ну, тепер, сестричко, навчи, як поправити голос.

— А ось що, вовче: іди ти до коваля і попроси його, щоб він тобі насталив голос. Тоді ти будеш уміти співати по-козинячому.

— А де ж я буду того коваля шукати?

— А он там край села стоїть кузня, туди і йди просто.

Вовк послухав лисиці, пішов до коваля. Підійшов до кузні і каже:

— Чоловіче, настали мені голос, щоб я міг співати по-козинячому.

— А що ж ти мені за те даси?

— Та я ж не знаю, що ти з мене візьмеш. Грошей у звірів не буває, а подаруночок який-небудь принесу тобі.

— А от що, вовче, принеси ти мені пару гусей, тоді я насталою голос. Тільки щоб гуси були живі.

Вовк пішов до річки і почав увихатися по берегу в очеретах. Заляпався бідняга по самі вуха, а таки піймав пару гусей, узяв їх за крила і повів до коваля- Вовка брала оскома на гусей, хотілося самому їх попоїсти, та треба було добитися свого. Приніс гуси до коваля і каже:

— Ну, чоловіче, подарунок тобі я вже приніс, стали швидше мені голос.

— Добре, вовче, тепер можна братися за роботу. Ти, вовче, присунься ближче до ковадла, висолопи якнайдужче язик та заплющ очі, а я зараз прилагоджу все, що треба.

Вовк підійшов до ковадла, висолопив язик, заплющив очі і стояв як укопаний. Коваль ухопив швидко щонайбільший молот та як торохне вовка по лобі! Той бідак і не ворухнувся. Коваль стягнув тоді з вовка шкуру, відвіз до міста і продав за 10 карбованців, а гуси лишив собі на заріз. Так козенята лишилися живі й здорові.